KVINDEN OG SAMFUNDET

Udgivet af Dansk Kvindesamfund

Nr. 2. | 29. Januar 1904. | 20. Aarg.

Den gamle Misforståelse.

Da kvindesagen for mange år siden blev rejst, greb modstanderne ordet: emancipéret og anvendte det på en sådan måde, at alle, der ikke kendte den rette betydning, måtte få den opfattelse, at en emancipéret kvinde var en kvinde med kort hår, cigar i munden, herrehat på hovedet, langskaftede støvler på benene, en stok i hånden, en hund i hælene, med frakkeagtig kjole, en mandhaftig Gang og uskønne bevægelser.

Det var et uhyre klogt og uhyre gement træk af vore modstandere. Den dag idag mener mange, at det er kvindesagens mål at give kvinderne et sådant ydre som ovenfor skildret og lidt efter lidt at få dem bort fra deres gerning i hjemmet — ind i kontorerne, fabrikerne osv.

Det nytter ikke, at kvindesagskvinderne gang på gang forsikrer, at de først og fremmest ønsker f. ex. valgret for de gifte kvinder. Man vil på visse steder, fra visse hold ikke tro os. Modstandernes usandfærdige beskyldninger og angreb på hensigter, vi aldrig vil vedkende os — dem vil de derimod gerne tro.

Der går ikke røg af en brand osv. Der var vel nok nogle af de banebrydende kvinder, som tog sig uheldigt ud af ydre. Det turde nu have så mangen god grund; havde angriberne endda holdt sig til det; men at forvrænge selve sagen er gement.

De blufærdigste, sarteste kvinder holder sig måske tilbage fra offentlig fremtræden, især når de kan risikere at få sådanne skarnbøtter over hovedet, som et mindre højreblad fornylig tømte ud. Men vi får håbe, at sådan adfærd ikke har nogensomhelst anden virkning end den, at kvinderne, når de en gang får valgret, i forvejen er klare over, at i det parti vil de næppe finde nogen venlig behandling. Og så må vi endelig håbe på, at der snart oprinder tider, hvor vore journalistiske modstandere viser en så høvisk adfærd, at selv de fineste og yndefuldeste kvinder i lette, lyse kjoler og med rene blik i bly øjne kan færdes på offentlig vej og i offentlig forhandling uden at deres lette kjoler og fine følelser forulempes. — Ti heri må vi søge grunden til deres tilbageholdenhed — ikke i deres uenighed med os; ti det er først og fremmest dem — først og fremmest de bedste af os — vi kæmper for.

Lad os da atter slå disse tre hovedpunkter fast:

1. Det er ikke vor bestræbelse at drage kvinderne fra hjemmets gerning til arbejde udenfor hjemmet. Vi hævder, at det er sundest og lykkeligst såvel for samfundet som for kvinderne selv, at de har deres gerning i hjemmet, at de opfylder de to store opgaver der: at skabe gode børn og gode hjem. På hjemmenes sundhed og kærlighed som på børnenes rene, sunde og ærlige karakter skal fremtiden bygges. Vi anser derfor kvindens gerning i hjemmet (hvad enten hun selv er husmoderen eller hun er dennes medhjælp*) for en meget betydelig og ærefuld gerning, som fuldt står mål med det arbejde, der øves til samfundets tarv udenfor hjemmene.

*) Det er sørgeligt at se de store, sorte skarer af unge kvinder, som om morgenen drager blege og magre ind mod byens kontorer og fabriker for at tjene usle 20—30 kr. om måneden Hvor vilde det ikke være langt sundere, om de søgte sig stilling som medhjælp i et hjem. Det kan man næsten også få 20 kr. tor, NB. foruden kost og bolig. Ordet „tjenestepige" er mange bange for, og den stilling, som hjemmet og samfundet anviser pigerne, er også ussel. Derfor jages de unge kvinder ud af hjemmene, ikke fordi arbejdet der er dem imod; det er langt hyggeligere og naturligere for dem. Men de vil ikke regnes for en slags 2den klasses mennesker; og hvem kan fortænke dem i det? At forbedre tjenestepigernes kår — deres sociale stilling og deres behandling langt mere end deres løn — det er en samfundsopgave af største betydning.